

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 4

April 1977

13. årgang

Gjelden er betalt

Av Rosenius

En konges tjener har ødelagt sin herres eiendom, og nå sitter han i fengsel. Da betaler kongens sønn hele hans skyld, går i fengsel for ham og soner straffen istedenfor ham, og kongen har gått med på dette. Kan det da kreves noe mer av tjeneren? Skulle han ikke i inderlig takknemlighet falle ned for kongens sønn og si: «Du har gjort alt så godt for meg. Det er for alltid nok det du har gjort.»

Ville det ikke være både synd og skam om han ennå tenkte og sa: «Men jeg har ikke betalt gjelden min med egne midler og selv sont fengelsesstraffen. Hvordan kan jeg da være sikker på at jeg ikke blir satt i fengsel? Var det ikke som om han ville si: «Hvem vet om jeg kan stole på det som kongen og hans sønn har sagt og gjort?»

Men nå står det jo at Gud sendte sin Sønn fordi han skulle gjøre det som var umulig for loven. Han var under loven. Han var i vårt fengsel, forat han skulle forløse den som var under loven.

Det er jo ikke en drøm eller et dikt, men det er summen av alt det Gud har åpenbart oss:: Gud ga oss sin Sønn til midler og Frelser. Og han sier jo selv om loven at han er kommet for å oppfylle den.

Vi synes nok at det er for stort at Gud selv skal oppfylle loven for oss, men Gud er jo i alt

altfor stor, underlig og ubegripelig for oss. Hva annet har vi å gjøre enn å ta imot og takke og benytte vår herlige frihet til å elske og tjene vår nådige Far og gjøre det gode som vi får nåde til!

Men vi må aldri glemme at vår rettferdighet er i behold også da når vi er mest elendig. Og i denne rettferdighet tilregner ikke Gud oss våre synder.

Kan ikke denne store nåde bevege oss til å elske og tjene Gud, så er alt det vi gjør, lite verdt. Det hjelper ikke å gjøre det gode for kravets, budets og truselens skyld. For alt er synd som ikke springer fram av troen (Rom. 14, 23).

Dette må den kristne alltid huske på. For det er ikke bare i omvendelsen at Gud ydmyker oss og viser oss vår elendighet. Men så lenge vi lever på jorden, må vi øve oss i troen, og det vil også si å øve oss i den daglige omvendelse.

For jo nærmere vi kommer Gud, desto mer kjenner vi hans hellighet. Av dette følger at ingen har mer lys i loven og mer følelse av egen ringhet enn en opplyst kristen. Om dette sier Luther: «Jo større lys i loven, desto større syndserkjennelse.» Loven er vel nå både vår lyst og vår rettesnor for livet. Men den gjør oss aldri rettferdige. For da måtte vi være likså hellige som Gud er hellig.

Når vi altså kjenner på vår synd, gjelder det å stå i den samme frihet og ikke la oss fange av treldoms åk igjen. For hvis vi lar oss vikle inn i treldomssinnet igjen, har loven straks den samme virkning på oss. Den veker opp synden til dobbel kraft og gjør oss igjen ulykkelige.

Hva skal vi da gjøre når loven straffer oss for synd?

Vi skal straks gi den rett i at det i vårt kjød, der bor det intet godt, men i samme stund vise til Kristus: Der er han som fullførte alt det jeg skulle gjøre. Gå til ham, sier vi til loven, han er min borgsmann, han er lagt under loven og har overhodet ikke synd.

Men, sier loven: Du skal jo være from og gjøre det som godt er! Da svarer jeg: Det er sant, og når det gjelder min livsførsel, vil

jeg gjerne høre på deg. Men spørres det om min *rettferdighet* for Gud, da gjelder ikke mine gjerninger, men en annens. Da gjelder hverken min fromhet eller min synd noe. For det ville være helt forbi med meg, om jeg skulle dømmes etter det. Men da henviser jeg til en annens fromhet, hellighet og renhet — Guds egen Sønns.

Om mitt kjød raste tusen ganger villere, om min synd var tusen ganger større, om mitt hjerte fordømte meg tusen ganger harder, så er likevel Gud større enn mitt hjerte, og Kristi blod og lydighet tusen ganger mektigere enn min synd. Det er Kristi fullkommenhet som er min trøst, min rettferdighet og min ros nå og til evig tid.

Fra Veileddning til fred

Guds løfter gir del i guddommelig natur

Av Øivind Andersen

I Peters annet brev kap. 1, vers 3-4 skal vi lese: Ettersom hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og guds frykt, ved kunnskapen om ham som kalte oss ved sin egen herlighet og kraft og derved har gitt oss de største og dyreste løfter, forat I ved dem skulle få del i guddommelig natur, idet I flyr bort fra fordervelsen i verden, som kommer av lysten. — Amen.

Gud har altså gitt oss noe, som skal føre til at vi får del i guddommelig natur. Det er nødvendig å få del i guddommelig natur om vi skal komme til himmelen, inn i det fullkomne Guds rike. Intet urent kommer inn i himmelen, intet som er annerledes enn Gud selv kommer inn der. Et menneske kan ikke komme inn i himmelen etter sine naturlige forutsetninger, og som vi har talt om tidligere, også i den forrige Lutherske timen, et menneske kommer ikke inn der med sitt gamle

menneske. Den som ikke er født på nytt passer ikke inn i Guds rike. Selv den beste menneskelige rettferdighet er forlitent, sier Jesus, til å komme inn i himmelen.

Og da blir det selve hvodespørsmålet for oss: Hvordan får et menneske del i denne natur? Det svarer Guds ord på i det som vi leste her til å begynne med. Først tales det om en kunnskap, dernest om løfter som denne kunnskapen inneholder, og hva resultatet av disse løfter blir for dem som tar imot dem.

Når det gjelder kunnskapen står det: Hans guddommelige makt har gitt oss alt vi trenger til liv og guds frykt ved kunnskapen om ham, det vil si Jesus som kalte oss ved sin egen herlighet og kraft. Du har fått en kunnskap som er mere verd enn alt annet her i verden. Apostelen Paulus sier at han vil gjerne lide tap på alt for å eie denne kunnskapen. Den er så forskjellig fra all annen kunnskap i tilværelsen,

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :
Form.: Sigmund Hjorthaug, Kløverveien 32D, 4300 Sandnes. Telefon (045) 65957.

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 68213. Bankgiro : Vikøy Sparebank 3530.07.09492

gen som har spurt deg om hva du føler. Guds ord sier: I dag om du *hører* hans røst, det står ikke om du føler hans røst. Det du føler når du hører Guds ord, er at det er galt med deg selv, du føler umiddelbart at du kan ikke bli stående for Gud slik som du er, og den følelsen er meget verdifull. Det er sannheten du føler, når du føler det slik.

Men nå skal du høre, og du skal vite at du med din legemlige hørsel hører du et budskap som sier deg at Gud har skjenket og gitt deg det du ikke har, det du ikke er, forat du nå skal motta det i et løfte. Ved denne kunnskapen som jeg har pekt på her sier Guds ord at Gud har gitt oss de største og dyreste løfter.

Nå er et løfte det samme som et gavebrev. Det ord som grunnteksten bruker, betyr egentlig en gave-overdragelse hvor Gud gir og skjenker deg alt det som denne kunnskapen inneholder. Kunnskapen er et løfte fra Gud til deg, altså et gavebrev fra Gud til deg. Viss du nå hører dette, virkelig hører det før å ta det til deg, da skaper dette guddommelig natur i deg. Det kommer av at gjennem løftet mottar du det som løftetlyder på, du mottar Jesus selv, ham personlig, og du mottar alt det han har gjort, alt det han er blitt.

Jeg nevnte for en liten stund siden at han har gjort mine og dine gjerninger, det som vi ikke kunne på grunn av vår synd, at han er blitt det vi skulle ha vært men ikke kunne på grunn av vår synd. Dette mottar du som din personlige eiendom, ved at du mottar løftet. Du skal ta imot det som et barn, uten å spørre, uten å forstå. Jesus legger så stor vekt på det overfor sine disipler og alle mennesker, den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, han får det ikke. Ta imot det uten å forstå det, uten å skjonne det, for etter hvert så vil du få lys over det, og tar du imot det, er det ditt. Du tar imot det ved å begynn eå stole på det, begynner å rekne med det, som Gud har gitt begynner å regne med det, som Guds ord sier det er skjenket og gitt til deg i Jesus Kristus.

det dreier seg om en kunnskap, om noe vi leser, om noe vi lærer, men dette som vi leser her er altså forskjellig fra alt annet i tilværelsen. Det handler om Jesus, det handler om hvem Jesus er, og det handler om hva Jesus har gjort. Kunnskapen er om Guds Sønn som er blitt menneske, det kan du se ved å lese i sammenheng gjennem evangeliene. Guds Sønn har som menneske gjort det som du og jeg egentlig skulle ha gjort men ikke kan på grunn av vår synd, og Guds Sønn gjorde ikke sitt, han gjorde vårt, Guds Sønn er ikke blitt noe som han måtte bli for sin egen del, han er blitt det som vi skulle ha vært, som sagt, han er blitt vårt liv. Dette sendes så ut i verden som kunnskap, som noe vi leser, vi hører, og nå skal du legge merke til at denne kunnskapen inneholder et kall. Det at du med din legemlige hørsel hører dette, betyr at du er gjenstand for Guds kall til frelse. Tenk nå ikke at jeg føler det ikke slik, det er så mange som sier at jeg føler ikke noe kall. Det er in-

Det er så mange som sier at jeg kan ikke gjøre det når jeg ikke skjønner noe av det. Det kan du meget godt. Sjønner du hva som skjer når du spiser brød, tenk om du ville si jeg kan jo ikke spise brød for jeg skjønner ikke hva som da kommer til å foregå. Det er ingen som tenker slik, det er ingen som sier noe slikt, de spiser. Det er nettopp slik vi skal gjøre overfor Guds ord.

Det nytter ikke å spørre hvorfor, det nytter ikke å be om forklaringer på forhånd. Vi har fått løfter som er av den art, at de som hører løftene for å ta det til seg, de får del i guddommelig natur, du blir født påny, du får et helt nytt liv, og dette liv det passer i himmelen i det fullkomne Guds rike akkurat som vanndråpen passer i havet.

Du som hører ordet om Jesus, og tar det til deg, du hører hjemme i det fullkomne Guds rike. Om deg sier Guds ord i Galaterbrevet: Det Jerusalem som er der oppe, det er vår mor. Det ordet har du rett til å gjøre bruk av,

du som stoler på og tar til deg Guds løfter.

Ja, hva sier du så til dette? Det er Guds eget ord som kommer til deg på denne måten, og nå skjønner du hva jeg mente til å begynne med: Det er en kunnskap som ikke ligner noen annen kunnskap. I hele tilværelsen finnes ikke noen annen kunnskap som har dette med seg, at når jeg gjør bruk av den så får jeg gavebrev fra Gud, og jeg blir skjenket og gitt av Gud selv alt det som denne kunnskapen forteller meg. Det blir min personlige eiendom, og jeg blir innehaver av alt det som Gud selv har gjort, alt det som Guds Sønn har gitt, alt det som Guds Sønn gjelder for i himmelen. Kan du tenke deg noe større?

Dette er Guds tilbud, dette er Guds ord til deg som hører på det, ta imot det og si takk! Det er det beste du kan gjøre. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve av Andersen og Norea, ved A. L.

Rebekka, Isak si brur

Av Odd Dyrøy

I dette som er fortalt om Rebekka i 1. Mosebok 24 får vi sjå litt inn i Guds hjarta, og den omsorg han har for sine barn. Men først og sist ser me at Guds lovnad til Abraham skulle stå fast. Abraham kom ikkje på skam når han trudde på Gud og sette si lit til hans lovnader. Dette til trøst for deg som nå sit einsamog og utan håp, for det ser ut for at velsigninga og arven ikkje vert ført vidare. Herren veit om alt dette, og han er i går og idag den same og blir det til evig tid.

Mange vil nok synast at dette er gamaldags diktarkunst, utan nokon realitet i vår tid. Men vi som trur på Herren og at hans ord står evig fast i himmelen, vi veit at her får me sjå eit bilet på korleis eit menneske møter Guds

nådekkall og vert ei Jesu brud.

Abrahams eldste tenar, Elieser, som er eit fyrebilete på den Heilage Ande, vert sendt langt avstad til Misopotania til byen hans Nakor. Her stiller han seg opp midt på arbeidsplassen i det daglege liv, og ventar på å få nokon i tale. Det var mange menneske i denne byen, men det var berre ei kvinne han fekk i tale. Jesus seier at ingen kan koma til meg utan at Faderen har drege han, og denne kvinnen blei dregen til ein samtale med Gud, som fekk store fylgjer og førde til ein veldig forandring i hennar liv. Først dette at ho ville tena ved å gi mannen drikka. Her ser me kva sann vekking fører til. Villig til å tena, ja endå til villig til å bera vatn til kame-

lane, og til sist å forlata heim og fedreland.

Rebekka besto prøva i møtet med Gud, og let seg leia av den Heilage Ande. Dette er noko som ikkje kan forklarast, men der dette under har hendt veit dei om det. Å vera Jesu Kristi brud er ingen laus forbindelse eller papirlaust, som dei talar om i vår tid, men det varer for tid og æva. På dette området møter me vår store ándelege fåre i dag, for mange vil høyra Jesus til, tena han og arbeida for han og gå for å vera ei Jesu brud, men utan å få ring på fingeren og utan å leva i livslangt samfunn med han. Dei er framande for det nye livssamfunnet med Jesus, som blir gitt ved Guds Ande og ord. Difor blir det heller ikkje noko brot med verda og verda sin leve-måte. Dei vil ha både verda og dei ting som er i verda og det som høyrer Guds rike til.

Ei Jesu Kristi brud får ring på fingeren, det høyrer me i forteljinga om den bortkomne sonen som kom heim. Men me veit at ein ring på ringeren er ikkje nok áleine, det er kjærleiken og truskapen i hjarta som er sterkaste bandet. For ei Jesu brud er kjærleiken til Jesus i hjarta, hjarta si tru og tillit til evangeliet om Jesus, og lova som er innskrive i hjarta, ikkje med penn og blekk, men ved den Heilage Ande, det sterke band mellom brud og brudgom. Utan dette er ei Jesu brud ganske hjelpelaus, og blir lett eit bytte for andre. I dette ligg mykje gjøymt, men er ei stor sanning for alle som vil nå fram til bryllaupssalen i himmelen.

Menneske kan ikkje styra og vakta seg sjølv, Jesus må få eiga førsteplassen i hjarta. Og for at det skal skje, treng me både lova og evangeliet, for å halda tanke, sinn og hug hjå brudgomen Jesus. Guds fred skal bevare hjarta og tankane i Kristus Jesus, seier Skrifta. For å visa kor nødvendig dette er skal me ta fram 1. Sam. 15. kap. Der sa Samuel til Saul : Du veit det var meg Herren sende for å salva deg til konge over folket hans, Israel. Så lyd nå Herrens ord ! Dra ut og slå Amalek og bannstøyt alt han har. Du skal ikkje spara han.

Men her går det galt for Saul, for Satan lurer han ved å dra sinn og tanke utanom Herrens ord, og i staden overtek lysta, forstanden og hensynet til folket leiinga av Sauls hjarta og handlingar. Hjarta blir opna for vantrua, og det bryt med Guds ord og vilje. Etter dette blei hans hjarta bustad for den vondé ånd og løgna, og det blei enden for hans gudsforhold og enda hans dagar for eiga hand. Her ser me fylgjene av at det som openberrar og dømer synda blir borte i vårt liv.

Kunne ikkje dette fall ha blitt oppretta? Jau, men berre på ein einaste måte. Ved at lova sitt ord fekk døma hans hjarteforhold og gjerning i forhold til Guds ord og blod, slik at det førde til erkjenning som søkte tilgivelse hjå Gud. Men det ville han ikkje. Og få er det som det vil, også i våre dagar, til tross for at dei både vil tilhøyra, og leia Guds folk som Saul.

På same måte ser me at det gjekk med David. Satan fekk lura han bort frå det ordet som dømde synda. Og det gjekk galt, så galt at dei aller fleste vende aldri om etter eit liknande fall. Men David fekk Herren, gjennom Natan, vekkja til erkjenning av synda. Du har sleie i hel Uria, og kona hans har du teke. Du er mannen !

Kven skulle nå sigra ? Lova sitt ord, eller Davids vondé hjarta ? Kvar sann Jesu brud kjenner til denne striden mellom kjøt og ånd. Men David kom ikkje utanom, han måtte erkenna : Mot deg einast har eg synda og det som vondt er i dine augo har eg gjort. Han hadde svike brudgomen, ved at synda, verda, sjølvlivet blei han kjærare enn brudgomen Jesus. Kjenner du til dette ? Her ser du at me treng også lova sitt ord.

Det er berre der synda kjem fram i dagen og blir erkjent, vi får bruk for evangeliet og Jesus. Det er dette David takkar for og vitnar om i Salme 32, der han seier at eg bekjente mi synd for deg og dulde ikkje mi skuld — og du tok bort mi syndeskuld. Ein annan stad seier han : Han la ein ny song i min munn,

ein lovsong til vår Gud. Sel er den mann som set si lit til Herren og ikkje vender seg til dei ovmodige og til dei som vik av til lygn.

David hadde erfaring for kva hovmod og løgn førde til. Der var inga trøst å finne. Men når synda kjem fram i dagen og fører til erkjenning, blir ikkje vegn til Jesus lang, og han og evangeliet blir kjært og umissande.

Rebekka fekk ofte bruk for ringen på fingeren og i hjarta, for reisa blei lang og natta ofte mørk, og kamelryggen hard å sitja på. Alt ho møtte, like frå heimen og på reisa, forsøkte nok å leggja kjærleiken til Isak øde, så

andre ting skulle ta Isaks plass i hjarta hennar. Ho måtte nok ofte sjå på ringane ho hadde fåt, under heile reisa for å berge sitt hjarte-forhold til ho møtte Isak. For reisa gjekk gjennom fielland — men fekk ein salig ende.

Lukkeleg er du som har fått Jesu ring på fingeren, til pant på at du lever i Jesu nådepakt, som Jesu Kristi brud, og har fått både lov og evangelium innskrive i hjarta, og får leva i kjærleik og truskap til ditt livs brudgom Jesus. «Bli blott i sårene frelserens brud, så skal du havne der hjemme!» Men det lyt verta sår imot sår.

Gud og menneske er en person i Kristus

Av Peter Krey

Vi skal nå tale om foreningen av Gud og menneske i Kristus. Paulus kaller denne foreningen for en stor hemmelighet (1. Timot. 3, 16). Det er den største hemmeligheten, det største mysterium, i himmelen og på jorden (1. Pet. 1, 12).

Spørsmålet er: Hvorledes kan Gud være menneske og menneske Gud i en person? Eller hvorledes er de to naturene, den guddommelige og den menneskelige, forenet i Kristus? Dette spørsmål er blitt diskutert og blitt årsak til mer spittelse og flere villfareller i kristenheden enn noen annen lære, fordi kristne lærere og ledere ofte har fulgt sine egne tanker og ikke holdt seg til de klare ord i Skriften som taler om dette mysterium, dette som overgår vår forstand. Noen har sett det slik, at de to naturene er blandet sammen som vann og vin. I så fall skulle det oppstått en tredje substans, som hverken var sant guddommelig eller sant menneskelig, og difor en fornekelse av Kristi guddom. Andre har sett det slik, og ser det fremdeles slik, at de to naturene, den menneskelige og den guddommelige, er og blir skilt i Kristus og hver for

seg. Derved skulle den logiske følge bli at der finnes to Kristus, en menneskelig Kristus og en guddommelig. Men nå er Kristus en og ikke to.

Hvorledes er da de to naturene forenet i Kristus? Hvorledes utgjør de en person? Når det gjelder dette spørsmål sier Skriften at «Ordet ble kjød.» «Ordet» er Guds Sønn, en guddommelig person, og denne person, Guds Sønn, ble menneske. «Ordet» Guds Sønn, gikk ikke fra sin personlighet da han ble menneske. Han ble den person han alltid hadde vært, Guds Sønn. Han ble menneske uten å forandre sin person. I Kristus eksisterer ikke den menneskelige natur som en spearat person. Den menneskelige naturs personlighet i Kristus er Guds Sønn. Uttrykt på en annen måte: I forståelsen av at han er Gud og menneske, er han dog ikke to men en Kristus. En, dog ikke så at guddommen forvandler til menneskenatur, men så at menneskenaturen optaas i guddommen. En, dog ikke gjennem sammenblanding av naturene men gjennem personens enhet (Athanasianske trosbekjennelse). Foreningen av de to naturene i Kris-

tus kalles derfor med rette for en *personalunion*, en forening i en person, Guds Sønn. Denne personalunion sammenblander ikke naturene, for hver natur beholder sin egen egenskap og sin egen identitet. Men de to naturene fungerer sammen i en guddommelig-menneskelig funksjon. Gjennem denne personalunion reduseres ikke Kristi guddom, «For i ham bor hele guddommens fylde legemlig» (Kol. 2, 9), og heller ikke reduseres hans menneskelige natur til bare et billede språk.

For å beskrive dette mysterium har våre fedre brukt et billede — lat så være at ingen billede er fullkomne. De anvendte jernet og ilden som billede. Jernet er materiale (fast stoff, ilden er det ikke). Jernet er kaldt og svart, ilden er het og rød. Når de forenes, når jernet varmes opp av ilden, gjennemtrenger ilden jernet så det blir hett og gløende, og ilden blir en fast masse. På denne måte gir ilden sine egenskaper til jernet, varme og glød, og jernet gir sin kompakthet og fasthet til ilden.

På samme vis kan det sies om Kristus, at i ham gjennemtrenger og bemektiger den guddommelige naturen den menneskelige med guddommelige egenskaper, og den guddommelige naturen antar den menneskelige naturens egenskaper. Ovenstående billede kan ikke presses mer enn det som her er sagt. «I ham bor hele guddommens fylde legemlig», d.v.s. at i Kristus har Guddommen fått et legeme, Hans menneskelige natur, og blir synlig, en egenskap som tilhører den menneskelige naturen. På den andre siden kan i Kristus den synlige menneskelige natur anta den guddommelige naturs usynlighet Se Johs. 14, 9: «Den som har sett meg, han har sett Faderen» og Luk. 24, 31: «og han ble usynlig for dem.»

I Kristus virker altså de to naturene, den menneskelige og den guddommelige sammen, men hver og en innen sitt område. Når Kristus fødes, lider og dør — dette er menneskelige egenskaper — er det ikke bare et menneske

som fødes, lider og dør, men hele personen, d.v.s. Guds Sønn fødes, lider og dør. Når Kristus stiller stormen og oppvekker døde ved sin guddommelige naturs makt, er det ikke bare Guds Sønn som handler, men også mennesket Jesus Kristus. Det er alltid hele personen som gjør gjerningen. Med andre ord er det i foreningen mellom Gud og menneske i Kristus intet skille og ingen sammenblanding av de to naturene, men hver og en av naturene gir til den andre sine naturlige drag og egenskaper i en guddommelig-menneskelig akt.

Det var på grunn av denne tildeling av den guddommelige naturs egenskaper til den menneskelige natur hos Guds Sønn som gjorde at han kunne lide og dø for verdens synder, og med et eneste offer gjenløse dem alle. Den guddommelige natur ble ikke forandret eller avtok hos Guds Sønn, når han ble menneske, men den menneskelige natur ble opphøyet og forherliget til guddommen, slik at den fikk del i Guds egenskaper og ble allmektig og allestedts nærværende og regjerer med guddommen over ting i evighet. Kan vi egentlig fatte hva dette betyr for oss mennesker? Kristus, være priset og æret i evighet.

Kristus ydmyket seg for oss

Vi har inntil nå, ved å betrakte den annen artikkel i vår trosbekjennelse, utførlig oppholdt oss ved Jesu Kristi person. Dette kan ha vært en tung og vanskelig løsning for noen, mens andre kanskje synes at det var helt unødig for forkynnelsen av evangeliet. Atter andre har kanskje så smått tenkt at en slik diskusjon er en unyttig spekulasjon, som bare blir årsak til skille i menigheten.

Men jeg spør: *Hva er evangeliet?* Finnes det noe evangelium utenom Kristus? Kan det finnes noen sann forståelse av evangeliet uten rett og sann forståelse av Kristi person, av hvem og hva han er? Kan vi virkelig ha tro til en person vi ikke kjenner rett? Må vi ikke

vite hvem Kristus er for å tro på ham? (Rom. 10, 14) Paulus sier om seg selv: «Jeg vet på hvem jeg tror (2. Timot. 1, 12). Paulus visste hvem Kristus er, og det er grunnen til hans tro og fortrøstning. Er dessuten ikke alle disse sannheter om Kristi person skrevet i Bibelen? Og ettersom Skriften lærer dem, skulle ikke også vi lære oss dem?

Vår trosbekjennelse er en meget kort beskrivelse av Herrens liv etter at han ble menneske. Denne beskrivelse av Herrens liv består av to deler. Ordene fra «avlet» til «begravet» utgjør den ene del, og ordene fra «nedstigen» til «levende og døde» utgjør den andre delen. Vi skal nå stanse litt ved den første delen, som sier at denne vidunderlige person, som er både Gud og menneske ble født, led, ble korsfestet, døde og ble begravet. Denne del av Herrrens liv kalles for hans fornedrelsestilstand, hvilken Paulus beskriver på følgende måte: «La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus, han som, da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være Gud lik, men av seg selv gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse, og da han i sin ferd ble funnet som et menneske, fornedret han seg selv, så han ble lydig inntil døden, ja korsets død» (Fil. 2, 5-8). Det finnes dem som forklarer denne teksten hos Paulus slik at den skulle bety at Kristi fornedringstilstand skulle bestå i at Guds Sønn ble menneske. At det at han ble menneske skulle være hans fornedringstilstand. Men om det var sant, da ville Guds Sønn bli tvunget til å fornedre seg og forandre sin natur, hvilket er umulig, for den guddommelige naturen forandres ikke, men blir den samme også da han ble menneske. «Jesus Kristus er i går og i dag den samme ja til evig tid» (Hebr. 13, 8). Men la oss se på teksten igjen. Paulus sier ikke «ydmyket seg og ble menneske», men hva sier han? Jo: Foredret seg selv . . . og ble *lik* et menneske. Der er forskjellen. Den tan-

ke som apostelen uttrykker er denne: Som menneske i Guds skikkelse, d.v.s. som et menneske med guddommelige egenskaper gjennem at han ble tildelt den guddommelige naturs egenskaper, hadde Kristus under sine vandringer gjennem landet kunnet stå frem med all den herlighet og glans som tilhører det Guds-menneske han er. Men i stedet ydmyket han seg selv og tok på seg en tjeners skikkelse og ble funnet å være og opptre som ethvert annet menneske.

Når Jesus ydmyket seg selv, da la han ikke bort noe av sin guddommelige natur, som noen mener. Han opphørte aldri å være sann Gud under sin fornedrelsestilstand. Hadde han det gjort, kunne han ikke oppvekke døde, stille stormen, utføre bespisningsunderet, om han hadde opphört å være Gud under sitt jordeliv. Å tenke at han kunne avlegge sin guddommelige natur og ikle seg det i blant, når han hadde bruk for det, er en umulig tanke. Det ville gjøre den guddommelige naturen til den menneskelige naturs tjener. Disse gjerninger av guddommelig allmakt, som Jesus gjorde i blant, er bevis for at den guddommelige natur fantes i ham som menneske. At Kristus la av det fulle bruk og fremvisning av sin guddommelige herlighet som menneske — det var hans fornedrelsestilstand. Og det var frivillig, som vi skal se.

Om Kristus hadde trått inn i den menneskelige tilværelse i Gudmenneskets fulle herlighet, da hadde han aldri kunnet være det vanlige menneske og den ydmyke tjener som han var, lydig inntil døden, ja, inntil døden på korset. Så fullkommen skjulte han sin herlighet, at menneskene som så ham, mente at han var et vanlig menneske, kanskje Johannes Døperen eller Elias eller noen av profetene.

Vi finner altså at Kristi fornedringstilstand besto i at Kristus i følge sin menneskelige natur ikke alltid og fullt ut gjorde bruk av de guddommelige egenskaper som ble overført til hans menneskelige natur. Dette er i over-

ensstemmelse med Skriften. I sin fornedrelsес tilstand var Kristus som en forkledd konge som går omkring blant sitt folk og taler til dem i en tiggers drakt. En konge som gjør det, opphører ikke å være konge ved en slik handlemåte.

På samme måte opphørte ikke Kristus å være Gud, når han gikk ikring blant syndige mennesker og talte til dem som en tjener og tigger kledd i filler. «Han var i verden, og verden er blitt til ved ham» og verden kjente ham ikke (Johs. 1, 10). Den guddommelige herlighet, som var gitt til hans menneskelige natur gjennem den guddommelige natur han hadde fått, var der hele tiden, men for det meste skjult under hans fornedrelsestilstand.

La oss ikke skjemmes over den ydmyke Kristus, for han er mer enn han syntes å være under sitt jordeliv blant menneskene. La oss i stedet komme ihu at det skjedde alt sammen for vår skyld, til vårt beste, til vår frelse fra synd og død, og si med Paulus : «Guds Sønn elsket meg, og gav seg selv for meg.»

Kristi ydmykhet skulle gjøre oss ydmyke

Vår trosbekjennelse nevner i korthet de viktigste hendelser i vår frelsers fornedrelse: - Hans fødsel, hans lidelse og korsfestelse, og hans død og begravelse. Disse hendelser kalles iblant for stadiene i Kristi fornedrelse. Det går stadig nedover. Vi skal nu ta dem frem og behandle dem en for en.

Vi bekjenner «Avlet av Den hellige Ånd, født av jomfru Maria». Dette beskriver når Guds Sønn ble menneske. Maria gav liv, menneskelig liv, til Guds Sønn, og kalles derfor med rette Guds Sønns mor. Elisabet kaller Maria «min Herres mor» (Luk. 1, 43). Dette fornekter noen. Men vi må komme ihu, at Kristi menneskelige natur alt fra unnfangelsen var Guds Sønns menneskelige natur og difor en person med Guds Sønn. Å fornekte dette ville bli å skille Guds Sønn fra Menneskesønnen. Kristus er Gud og menneske fra det

øyeblikk han ble unnfangen i Marias liv, Gud fra evighet og menneske fra det øyblikk han ble unnfangen.

Ettersom Kristus ikke ble unnfangen av manns sær, men ved Den hellige Ånd, behøvde han ikke å klage med oss: «Se, jeg er født i misgjerning, og min mor har unnfangen meg i synd» (Salme 51, 7). Kristus er den eneste hellige og syndfrie i menneskeslekten, og hva mer er, han er den høyestes Sønn. Enda ble han ikke født i rikdom og prakt, ikke av en konge i et palass men i kluter og fattigdom av en stakkars ukjent jomfru i en stall. Dette var sannelig en fornedring for en så høy person som Guds Sønn.

«Pint under Pontius Pilatus» er neste steg i Kristi fornedrelse. Med disse ord bekjenner menigheten bare høydepunktet av Jesu lidelse. Andre lidelser som er vanlige blant mennesker, fattigdom, hunger, tørst, ensomhet, svære opplevelser med mennesker, venner og slektninger, hat, motstand og forfølgelser fra fiender, angrep av den Onde er iberegnet. Men det sværeste i Kristi lidelse kom når jødene anklaget ham for forræderi overfor landets høyeste myndighet, den romerske hovedemannen Pontius Pilatus. Til tross for at Jesus var uskyldig ble han ubarmhjertig tiltalt, fange, hånet, skamløst spottet og dømt til å henrettes på korset. Og alt dette til tross for at dommeren, Pilatus, om og om igjen forsikret «Jeg finner ingen skyld hos denne mannen.» Dette var sannelig en fornedrende og skamløs behandling av et uskyldig menneske, for ikke å tale om et menneske med guddommelig majeitet.

«Korsfestet og død og begravet», dette er sluttordene i vår trosbekjennelse som beskriver Kristi fornedrelse. Korsfestelsen var en mye ydmykende, smertefull og skamlig død, som den romerske øvrighet dømte slaver og forbrytere til, som ikke var romerske borgere. Gjennem seks lange timer hang Jesus i nakkenhetens skam på korset, et forlatt menneske, forlatt og overgitt t.o.m. av Gud! Hvem kan

fatte dette, Gudforlatt og overgitt av Gud. Og siden døde han, han gav opp ånden — det var en fullstendig skilsmisse mellom legeme og sjel. Hans legeme ble siden gjennemboret av et spyd og det kom ut blod og vann. Kristus, Guds-mennesket, var død. Hans legeme ble kaldt og lagdes i en nærliggende klippegrav. Den uskyldige som døden ikke hadde noen makt med, lot seg henrette som en forbryter og begrave i en grotte — hvilken dyp fornedrelse av ham, i hvilken guddommens fullkommenhet bodde! Hvem kan forstå hvorledes det kunne skje? Men det er ikke desto mindre sant: «O, dyp av nød! Se, Gud er død!»

Hvorfor bar Guds Sønn, som ble menneske, en sådan vanære og underkastelse seg så mye lidelse og smerte og en så vanærende død? Svaret i følge Skriften er at han gjorde det for å gjenløse oss og hele menneskeheten fra synd og død. Han gjorde alt dette for vår skyld. Han gjorde det fordi han elsker oss dypere og mere intet enn vi kan forestille oss. Jeg har min lyst blant menneskenes barn»

(Ords. 8, 31). «Med en evig kjærighet har jeg elsket deg» (Jerm. 31, 3). «Jeg har elsket dere» (Johs. 15, 12). «Guds Sønn har elsket meg og gitt seg selv for meg» (Galat. 2, 20). «For I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld ble fattig da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulle bli rike» (2. Kor. 8, 9). «Kristus har frikjøpt oss fra lovens forbannelse, da han ble en forbannelse for oss» (Galat. 3, 13).

Han bar en krone av torner og vanære, så han kunne krone oss med rettferdighet og ære, så vi kunne være hans egne i evighet. Hvilken kjærighet og hvilken medfølelse! Hvilken opphøyet og guddommelig kjærighet og nåde! Hvilken utholdende kjærighet, en kjærighet som utholder alt, lider alt for dem han elsker — dere og meg. Hva skal vi gjøre nu? Hvorledes burde vi ikke skjemmes over vår egnekjærighet og hovmodighet! Og hvor mye burde ikke vi elske Ham, som har elsket oss slik!

Oversett fra En bok om Kristus av Peter Krey, ved A.L.

Det gjorde Gud

Av Ole Rolfsnes

Dette ordet har det vert meget skrevet om, og det er så klart uttalt i Skriften, at vi skulle tro alle forsto hva det inneholder. Men ingen kan få full klarhet over ordets innhold uten at Helligånden forklarer det for hjertet. Det er greit å lese og forstå det med forstanden, men det får ikke den fulle betydning for et menneske før Åndens lys kommer over det.

Bibelen taler om mange ting som Gud har gjort, like fra skapelsen og opp gjennom tiden. Disse fortellingene skal hjelpe oss til å tro på Guds allmakt og førelse. Ser vi på hva Gud gjorde for Israel fra Egypten til Kanaan, da ser vi både Guds godhet og styrke. Guds

godhet og kjærighet har vært så mye forkjent, at det ser ut for at Guds styrke er helt kommet bort. Vi skal bare ta med et eksempel på Guds styrke fra 4. Moseb. 20, 8-12. Da Moses fikk ordre om å tale til klippen, men ikke lydde orden, og i steden brukte den fremgangsmåte han hadde brukt tidligere å slå på klippen med staven, sier Gud at fordi du gjorde dette får du ikke komme inn i landet.

Hvor mange av oss er det ikke som ser på en slik ting som en bagatell, og regner ikke med at det kan hindre oss fra å føre folket inn i landet. Jeg frykter for at ulydighet mot

Guds ord og sannhet også i dag er en hindring for vekkelse og liv. Denne ulydighet fører med seg at mange blir ført inn i den troende forsamlingen uten å bli født på nytt, og blir værende der som trellkvinnens barn og får ikke komme inn i landet. Disse religiøse folk blir vanskelige å vinne for Gud. Til slike mennesker sa Jesus: Tollere og sjøger går før eder inn i Guds rike.

Det ligger så snublende nær for oss alle å bruke Guds ord galt, særlig når det gjelder å føre folk inn i landet, og hvem av oss har ikke pådratt seg skyld her. Det faller naturlig for oss å tro at vi i alle fall må gjøre noe, om vi skal ha håp om å komme inn i landet. Vårt syn blir rettet på det vi har gjort eller skal gjøre, og så regner vi med at Jesus skal gjøre resten.

Men Guds ord forteller at alt som behøves for å komme inn i landet, *det gjorde Gud*. Du skal legge merke til tre ord som går igjen gjennem hele Skriften, *hør, se og tro*. Det er meget viktig å legge merke til og stanse for disse tre ord, for de kommer ikke inn under det vi kaller for gjerninger. Det er bare ved det du hører og ser troen kommer, for troen kommer av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord, står det skrevet. Når du ser eller hører det ordet sier om deg, og hva Gud har gjort for deg ved Jesus Kristus, erkjenner det som sannheten om deg, da vil troen komme til ditt hjerte.

Jeg sto en gang fremfor en vakt og søkerende forsamling, uviss om hvorledes folket kunne føres inn i landet. Da sa jeg til dem at nu vil jeg lese for dere hva Guds ord sier om deg, og hva Jesus har gjort for deg, for det er ved hørelsen og troen på disse ting du kan komme inn i landet. Alt avhenger av hva du hører

og tror. Jeg leste så fra Esaias 44, 24-25: Du har bare trettet meg med dine synder, og gjort meg møye med dine missgjerninger. Da var der mange i forsamlingen som nikket med hodet, så jeg forsto at mange så dette og trodde at det var sant om meg. Da sa jeg at nu skal jeg lese hva Gud har gjort for deg: Jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke mere ihu. Da var der ingen som nikket, men den kvelden var der flere som fikk tro dette ordet og ble frelst der de satt på benken, til stor forundring for trellkvinnens barn. Årsaken til deres forundring er at de må alltid gjøre noe, eller være noe, for å bli frelst og komme inn i landet. Det kan være en porsjon nød, anger, bekjennelse, følelse av tro, eller andre lignende gjerninger. De er ikke klar over at ordet sier at den som holder seg til gjerninger, han er under forbannelsen.

Det eneste som frelser et menneske, er troen på Jesus, på de gjerninger han gjorde for å frelse oss fortapte og fordømte mennesker da han levde, led og døde for oss på korset, og sa at det er fullbracht. Med den sanne tro følger Den Hellige Ånds gave.

For mange mennesker er det vanskelig å tro dette. Da skal du be Gud om å gi deg troens gave, og en slik bønn besvares fra himmelen.

Hvorledes blir så et menneskes stilling overfor Gud når synden er tatt bort og glemt? Synden blir ikke tatt bort fra vårt kjød og bevissthet, men den blir tatt bort fra Gud. Det Gud har tilgitt, det er glemt, og han kommer det aldri mere ihu, sier Guds ord. Da er jo vår stilling for Gud fullkommen. «Han ser oss i Jesus, ja evig i Jesus, fullkommen og ren». Det gjorde Gud.

Lat det sinn vera i dykk, som og var i Kristus Jesus

(Fil. 2, 5).

Av Amund Lid

Det er Paulus som kjem med denne formaningo til den kristne menigheten i Filippi, og dertil er den Guds formaning til alle oss som tilhører Jesu menighet til alle tider.

Treng me om denne formaningo? Når eg ser meg sjølv i ljoset frå Guds ord, og på andre Guds barn, må eg svara eit ubetinga ja. Jesus Kristi sinnelag kan ingen av oss få eller ha av seg sjølv. Men den som tek imot Jesus og hans frelse, den som kjem til trua på Jesus, eller sagt med andre ord blir fødd av Gud, han får også del i Jesu Kristi sinnelag. Jesus sjølv flytter ved trua inn i hjarta, og med han fylgjer også hans sinnelag. «Men me har Kristi hug», vitnar Paulus i 1. Korint. 2, 16.

Men dette nye liv og sinnelag må leva i tronge kår, av di einkvar kristen også har eit fallet og medfødt liv og sinnelag — som Skrifta kallar kjøtet og eigensinnet — som er vondt og alltid går på tvers av Jesu Kristi liv og sinnelag. Både disse to sinnelag vil leva og gjera seg gjeldande i vårt liv, og vil også koma tilsyn i vårt ytre og synlege liv. Her er det at Guds ord og formaningo frå Paulus ovanfor, formanar oss til å la Kristi sinn få rå i vårt liv. Ingen av oss kan vel fullt ut forstå kva for ei velsigning det ville føra til i vårt personlege liv, for menigheten og gjennom den til andre menneske. Heller ikkje forstår me vel og ser rekkevidda av den skade det gjer når vårt eige vonde sinn får gjera seg gjeldande, og ikkje er under Guds tukt.

Kva vil det så seia å la Kristi sinn vera i oss?

Vårt medfødde sinnelag, kjøtet, det leitar etter og finn berre trøyst i seg sjølv, i eiga tru, i eige liv og eigne gjerningar og frukter.

Men det liv og sinn som er født av Gud, finn åleine trøyst og liv i Kristus og hans gjerning for oss. Der trøsta i Kristus og evangeliet om han finn rom i hjarta, der er også Jesu Kristi sinnlag, hugsvaling i kjærleik, samfunn i Anden, medkjensla og miskunn (sjå vers 1.) Når Paulus finn dette hjå sine kristne brør og systre, då blir hans gleda fullkommen, for han ser at dei har same sinn og same kjærleik, og gjer ikkje noko av stridssykja eller lyst til tom æra, og er audmjuke og vyrder kvarandre høgare enn seg sjølv, Tenker du tilbake på vekkingstida, vil di eiga erfaring stadfesta dette ordet, for då levde me i trøysta frå Kristi frigjerande evangelium og fekk erfara alt dette som er nemnt ovanfor. Samanliknar me det så med livet i dag, og det som viser seg i vårt eige liv og i menigheten, må me vel vedgå at det har tapt seg mykje, og me spør kva årsaka er til det. Svaret kan vel i fylgje ordet bli berre eitt: Kjøtet, vårt eige medfødde sinnelag har fått meir rom og makt, og Jesu Kristi sinnelag har kome meir i bakgrunnen. Det er sårt å leggja merke til dette, og gleda apostelen snakkar om, er ikkje fullkommen lengger.

På ein slik bakgrunn er det apostelen formanar oss til å lata Kristi sinn vera i oss, d.v.s. la det få rom og makt i vårt liv. Og det kan berre skje på ein måte: Når Andens ljos og tukt over vår synd, får føra oss i erkjening fram for nådens kongsstol der me finn miskunn og nåde og trøst i Kristus.

Vidare formanar han til å ikkje berre sjå på vår eigen bate, men kvar på baten til dei andre og! Det å sjå på vår eigen bate, og på kva som tener meg og mine best, ja endåtil kva som tener vårt kall og gjerning for Gud

best, det ligg oss i kjøt og blod. Men slik var og er ikkje Jesus, for han tenkte ikkje på seg sjølv men berre på kva som tente oss best.

Av naturen har me eit sinn som vil opp, bli stor og akta høgt av andre, og det dreg me diverre med oss inn i vårt kristenliv og i menigheten. Slik er ikkje Jesus. «Han som var i Guds skapnad, heldt det ikkje for eit ran å vera Gud lik, men gav sjølv avkall på det og tok ein tenars skapnad på seg». Han kunne blitt stor og tilbedt av menneske, men gav frivillig avkall på det og let seg spotta og håna og fornedra seg sjølv til å lida døden, ja døden på krossen, for å frelsa oss. Lat dette sinn vera i dykk, som og var i Kristus Jesus! Slik at me blir villige til å lida, bli forneda og forakta, for å tena menigheten, og dei som spottar og hånar oss, med evangeliet om Jesus, anten dei vil ta imot det eller ikkje, for slik er Jesu Kristi sinnelag.

Moses hadde Gud gitt del i dette sinn, for det står skrive om han: «Moses valde heller å lida vondt saman med Guds folk, framfor ei kortvarig njeting av synda, for han heldt Kristi vanæra for større rikdom enn Egyptens skattar», og han gav avkall på å kallast dotterson til Farao. (Hebr. 11. kap.)

Av naturen har me eit sinn som har lettare for å sjå andre sine feil enn våre eigne, som finn feil ved forkynnaren, ved kristne brør, ved andres eigen menighet, og møter dei med

eit kritisk sinn. Om dei vik litt av frå vårt syn og vår oppskrift på korleis ein rett kristen skal vera, er ikkje vegen lang til å oppgi dei og avskriva dei. Slik er ikkje Jesus, og det er ikkje Kristi sinnelag som her kjem tilsyn. Tenk om Jesus skulle vera slik at han gav opp og skreiv av alle som ikkje er slik han ynskte me skulle vera? Då ville det ikkje bli mange att i hans menighet på jorda. Sjå kor han tok seg av sine feilande brør, som Peter etter hans feiltrinn og fall, dei to som ikkje visste kva ånd dei var av då dei ville be om eld frå himmelen over dei som ikkje ville ta imot Jesus, og korleis han ba for Peter når djevelen ville solda han som korn. Jesus sa ein gong at me skulle gå burt og læra at Menneskesonen hadde hugnad i miskunn, ikkje i offer. Ved eit anna høve sa han: «Kom og lær av meg, for eg er mild og mjuk av hjarta.» Og erfaringa lærer oss at den som går i lære hjå Jesus, han blir mildare av sinn med åra.

I Guds rike kjenner me ikkje nokon etter kjøtet, men etter den ånd og det sinn som er i dei, lærer Guds ord. Og den ånd og det sinn me er av, er høgst avgjerande for om det budskapet og vitnemålet me forkynner skal finna inngang hjå dei me vitnar for. Det er også høgst avgjerande for korleis det blir i det åndelege samfunnet me lever i, og det er vel ei av årsakene til dei mange formaningane Gud har gitt oss i sitt ord.

Maria har valt den gode del

Luk. 10

Ja slik seier Jesus i samtale med Marta og Maria. Marta hadde det so travelt med å stelle i stand for Jesus at det nesten gjekk utover det gode søskjenforholdet med systeran Maria som sette seg ned for å lytte til kva Jesus sa. Dette Martastrevet har til alle tider vore og er ein fare i dei kristne organisjonar, det tek oftast bra til, men det har so

lett for å utvikle seg til eit kav for den eller hin organisasjon, menneskedyrkelse og pengesamling. Det vert meir om å gjera å samle folk til min organisasjon, enn tanke på sjelers frlse, berre du er med og arbeider her, so vert du godteken, enten du har vitnemål om liv i Gud eller ikkje. Vil du ikkje arbeide som me, so er du tvilsom og lite velkommen. Slik

Vissa om at syndene er forlatne

Evangeliet er ei Guds kraft til frelse, for kvar den som trur det (Rom. 1, 16). Dette er den glade bodskapen til syndige menneske. Vissa om at syndene våre er oss forlatne, er det største me kan eiga her på jorda.

Syndene er dykk forlatne for hans namns skuld, skriv Paulus. Denne bodskapen er det ei glede å få gå med, for den har den same kraft til frelse. Når eg høyrer om Jesus og hans liding og død for meg, då blir hjarta stilt til ro. Det er syndene våre som gjer oss redde, og fulle av angst, men det er også ein Guds nåde at han slik syner oss korleis me er og kva me er innfor den heilage Guds åsyn. Du har berre tretta meg med dine synder, seier Gud. Berre tretta. Men du har då gjort noko godt, seier djevelen, og hovmodstankane stig fram. Og så må Gud la lova openberra synda så den gneg og gjer vondt. For eg er ikkje god, og det er heller ikkjø du. Ingen er forstandig, ingen søker Gud, og ingen er rettferdige, enn ikkje ein, seier Skrifta. Alle har synda og vantar æra for Gud. Det er vår attest.

Så har me i vårt eige strev bede om tilgjeving igjen og igjen, men finn så sjeldan trøst i våre bøner eller vår bekjennning. Me vil liksom ikkjetru at synda er tilgitt, så lenge me kjenner det vonde inne i oss.

ser me so alt for mykje av i dag. Lat oss vere på vakt, veien er smal, er me ikkje nær grøfta på ei side so er me det på hi.

Det er ikkje mi meinig at det ikkje skal arbeidast og forkynnast, men me må ikkje vertha so opptekne av arbeidet med å stelle i stand for Jesus, at Jesus ikkje fer tale til oss.

Maria har valgt den gode luten, og den skal ikkje takast frå henne.

Helsing Kåre Ulvestad.

Men der er då inga vissa å finna inne i oss. Me lyt gå til Guds ord, som seier: «Synda di er tilgitt — syndene dine kjem eg ikkje meir ihug». Det er Guds ord som gir oss vissa om at dette er verkeleg sant at dette gjeld deg og meg. Om Jesus vitnar alle profetane at kvar den som trur på han, får forlating for syndene sine ved hans namn (Ap.gj. 10, 43). Og i hans namn skal omvending og syndeforlating ropast ut for alle folkeslag (Luk. 24, 47). Er du med og ropar? Det er så merkeleg med Guds ord, når me høyrer det, kjem trua, som Rom. 10 seier. Mange kan vitna om det at når dei høyrde evangeliet blei trua fødd i hjarta. For: Menneskesonen har makt til å tilgi synder på jorda (Matt. 9, 5-6)

Sjølv om Satan har stor makt, og prøver å riva frå oss trua og vissa om at syndene våre er forletne, så har Jesus og evangeliet om han større makt. Ingen kan hindra den Heilage Ande frå å gi ein angrande syndar trua på Jesus og evangeliet.

Tilgiving for synda er noko me *har* fått. Johannes skriv at dette *hadde* han skrive, når det gjaldt vissa om å eiga evig liv, og i like stor mon kan det seiast at det skrivne ord kan gi oss vissa om at synda er oss tilgitt, og at ordet talar sant. For kva gagn er det i Guds ord for meg, om eg ikkje får tru at det er sant og at det gjeld meg, at det er mitt ord?

Forlatinga frå Gud, er ikkje hindra av det at me føler mange synder. Jesus sa til den lame: «Syndene dine er deg forlatne!» Det sa Jesus mens han låg der åndeleg blind og lam. Han sa ikkje til han: Stå opp, ta senga di og gå, så skal du få forlating for syndene dine. Det er berre me som tenkjer slik. Herren ventar ikkje at trua først må koma, men han forkynner ordet og evangeliet for den vantruande, tvilande syndaren, og dette budskapet skaper trua i syndarhjarta.

Fordi Gud var i Kristus og forlikte verda med seg sjølv, kan dette ordet om forlikinga rapast ut til alle folk.

Me kan nok leita og spørja oss sjølv så ofte: Eig eg forlating for synda i dag, kan eg vera fullt viss om det i dag? Då kan nok ofte hjarta fordøma oss, og Satan tek frå oss all følbar nåde og visse, men grunnen for vår vissa i ordet om Jesus kan han ikkje ta frå oss. Gud har aldri lova oss å eiga ei konstant frelsesvissa i vår eigen barm, for då ville me nok setja tru og lit til den i staden for til Guds ord. Så må eg alltid tilbake til Bibelen, og kva den i dag seier om mine synder. Han seier det same som han sa i går, at Jesus bar mine synder opp på treet, og rusde skuldbrevet bort då han nagla det til krossen, at Guds vreide, dom og straff let han råma Jesus, så me skulle gå fri, at Jesus blei gjort til synd for oss, og at hans uskuldige blod blei utrent til forlating for all synd. Og utan at blod blir utrent, får

ingen forlating for synd, seier Skrifta.

Ingen kan få tilgjeving for si synd utan ved Jesu sår og blod, som blei utrent for oss. Men når det er sagt, så må der også rapast ut: *Blodet er utrent!* Lammet er slakta! Jesus er vårt påskelam, som gav livet for oss. Dette er krafta i syndforlatinga, og berre dette gir eit trøytt syndarhjarta fred, fred ved Hans sår og blod.

Vår kristendom gir ingen fred, smitta som den er av mange stygge synder og eiga rettferd !

Fred og vissa gjev Guds ord ved den Heilage Ande. Han har sagt at syndene dine er deg tilgitt, og då er dei tilgitt, for han er sanninga og kan berre tala sanning. Ja men — melder ofte twilen seg. Eg trur Jesus på hans ord, han som har sagt og vist at han har makt til å tilgjeva synder på jorda. Lova vere hans heilage namn !

Josef J. Nilsen

Hver gren som bærer frukt, den renser han

Av Rosenius

Men er de gode grenene på vintreet helt rene? De har jo kjærlighet og alle Åndens frukter. Er de da ikke rene fra alt ondt?

Kristus sier noe annet: Hver gren som bærer frukt, den renser han, forat den skal bære mer frukt. Her ser jeg at de samme sjeler som Herren roser og omtaler som gode, fruktbare grener, slett ikke er rene i seg selv. Mange kristne blander dette sammen, og mener at et fruktbart tre er et rent tre, men det er to forskjellige ting.

En god og fruktbar gren som bærer frukt i rikt mål, kan ha en tørr kvist eller et vanskudd som bare suger kraft, og som man derfor må ta bort. Således kan en kristen være rik på alle Åndens frukter og likevel ikke bare ha del i den alminnelige syndefordervelse, men også

ha en bestemt forargelig feil som til stadighet må korfestes og drepes, men som i noen grad vil følge ham. Men likevel er han ganske annerledes enn de råtnede grenene som ikke bærer frukt.

Mange uomvendte mennesker kan ha færre feil, de har f.eks. et mer sympatisk vesen, men er likevel døde og ufruktbare. Du skal altså huske at du slett ikke er fri fra feil og må daglig lide under dem, men det skal ikke fordomme deg, så lenge du lever i samfunn med din Frelser. Du erfarer jo også at du kan bære frukt på tross av all din skrøpelighet, og på tross av at du aldri er tilfreds med din frukt. Men er du forent med Kristus er du dog en nyskapning med ham (2. Kor. 5, 17). Men det er ingen som lider så mye av din skrø-

pelighet som den oppriktige kristne, men de er rene i Kristus og dyrebare grener på vinentreet.

Hva gjør så den himmelske vingårdsmann med de grenene som bærer frukt? Han renser dem. Dette er det andre kjennetegnet på de gode grenene. Den gren som ikke bærer frukt, den renser han ikke. Den vokser fritt, som den selv vil, for den skal bare brennes. Men den gren som bærer frukt, skal pleies og renses.

Hvordan går dette til? Lignelsen er lærekrik. Han taler om den rensingen som en gartner utfører. Den skjer jo ikke med vann, men med kniv og saks, og med disse renser han bort mose, overflødige kvister og blad. Det er nettopp det de troende erfarer. For kjenner vi ikke gartnerens kniv? Kjenner vi ikke Ordets tweeggede sverd i vårt hjerte når Guds ord forkynnes? Og at det mest angriper de ømme punkter i vårt liv? Og når vi var late i Herrens vingård, kalde og ulydige mot ham, hvor ble vi ikke beskåret med Guds Ånds frukt?

«For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av. Det er for tuktens skyld at I tåler lidelser. - Gud gjør med eder som med sønner. For hvem er den sønn som hans far ikke tukter? Men er I uten tukt som alle har fått sin del av, da er I uekte barn, og ikke sønner. — All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som derved er blitt oppøvd, rettferdighets slike frukt. (Hebr. 12, 6—11).

.... for at den skal bære mer frukt

Herren vil at en god gren som bærer frukt, skal bli enda mer fruktbringende. Og ser vi

ikke at dette skjer? Vi la f. eks. merke til en kristen. Han var opplyst og rettskaffen, men man hadde et ubehagelig inntrykk av at han var befeftet med en viss åndelig ufruktbarhet. Men uventet så vi ham truffet av en dyp sorg eller ulykke eller en stor anfektelse. Vi ble engstelige for ham. Men da han kom ut av ildovnen, var han ganske annerledes alvorlig og fruktbar kristen.

Og legger vi ikke merke til at når sanselighet, forfengelighet og egenkjærlighet begynner å få makten over oss, får vi snart en ny sorg som gjør oss edrue igjen. Og når Herren igjen begynner å trøste oss, føler vi oss som vi gjør det etter et friskt bad og begynner med ny kraft å gå på Guds veier.

De som er blitt vant med Herrens tukt, kan nesten på forhånd forutsi når de kan vente hans ris. For Herren har en hellig nidkjærhet for dem som han forbereder for himmelen. Han vil ha dem mer og mer rene og fruktbarende. Men de andre vokser fritt og etter kjødets behag.

I Bibelens siste kapittel sier Herren: «La den som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettfedige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helligjort!»

Vi må altså huske på at denne tukt er et viktig tegn på at grenen er god, især den innvortes tukt i hjertet. For den er et utmerket tegn på at de er Guds barn, også da når de ikke kan se noe annet enn feil og mangler. Men når et menneske som synes å være en kristen, lider mer over andres feil enn over sine egne, er det et betenklig tegn på at han ikke hører til de grenene som Herren renser. Han kan ikke ha Guds Ånd. For det er umulig at Guds Helige Ånd ikke skal finne noe å straffe, hvis han bodde i hjertet.

Apostelens ord er ikke til å ta feil av: Er dere uten tukt, da er dere uekte barn. Måtte Gud få stadfeste dette i våre hjerter, så vi aldri glemmer det!

Fra Veileddning til fred.